

Život po životě s kapelou The Plastic People Of The Universe

10.03.2013

Odkaz Mejly Hlavsy, lídra formace The Plastic People Of The Universe, ani dvanáct let po jeho smrti nevyšuměl. A svůj podíl na tom má baskytaristka Eva Turnová, která ho na jeho postu s ženskou elegancí vystřídala. Možná díky ní kultovní undergroundová kapela stále funguje a často vystupuje po žižkovských klubech.

Mají Plastici nějakou návaznost na žižkovský underground?

Hodně hrajeme v Akráči, Matrixu. Poslední koncert U Vystřeleného oka (18. 9. 2012 - Nekonvenční žižkovský podzim - pozn. red.) byl naprosto úžasný. Co se týče platforem, nemá o ně Žižkov nouzi. Hospoda Nad Viktorkou nebo Kuře v hodinkách - to jsou taky naše oblíbené hudební štace. No a v rámci budoucí renovace Nákladového nádraží Žižkov mají Plastici jistou souvislost - saxofonista Vráťa se podílí na jednom z projektů, že by se tam mohla udělat zvláštní biosféra složená z vegetací a živočichů. Spolupracuje s jedním člověkem, který se jmenuje... Hmyzák?

Ted' si ze mě děláte srandu.

Vážně, nedělám. (smích) Klidně vám nějaké návrhy od Hmyzáka přepošlu. Ale možná si to pletu a s Vráťou Brabencem jednal Haďák - to je jiný chlapík. Přišel jednou k Vystřelenému oku, skočil nám do řeči: „Hele, Vráťo, pošlu ti fotky, je to skvělý projekt. Přes Evu dostaneš nějaké návrhy.“ Vráťa totiž konečně objevil internet, ale moc s ním neumí. Takže Haďák vymyslí živočichy, Vráťa rostliny, protože je to výborný zahradník. Ale jestli s tím uspějí, těžko říct.

PPU odehrají 6. března v Paláci Akropolis vzpomínkový koncert za Mejlu Hlavsu. Jaké to bylo, nahradit takového frontmana v tak specifické kapele?

Najednou jste tam za někoho, kdo měl obrovský charisma. Hrajete jeho skladby a šance, že byste vymysleli něco jako on, je mizivá. Byla jsem neustále terčem pozornosti. Každý na mě pokřikoval: „Kde je Mejla?“ A já na to akorát: „Malvazinky, hrob číslo 350.“ Pak jsem přinesla novou písničku já - Pojd' na Vráťův text. Vlastně od Mejly jsme natočili jen jedno CD, protože Líně s tebou spím je ještě Hlavsovým dílem.

Jak probíhal konkurz na post baskytaristy?

Vzali si mě kvůli tomu, že jsem hrála s Mejlou v Šílenství a s DG 307. Nedovedli si vůbec představit, že by ho napodoboval nějaký chlap - vážným kandidátem byl dokonce Ivan Král. Existuje záznam porady mezi Kábou a Vráťou, koho vezmou na basu. A je tam akorát ožrale slyšet: „whuééé, dlouhý nohy.“ Hraní v téhle kapele znamenalo pro mě vstup do jiného světa - od začátku jsem měla nálepku, že jsem náhrada za Mejlu, ale nikdo ode mě víc nečeká. Máte pocit, že se lidi bavěj s vámi, že hrajete dobře. Ale bylo to kvůli tomu, že se mi třásl stehno v sukni.

Co by na vaše poslední album Maska za maskou Hlavsa asi řekl?

On byl vlídnej - nikdy by mi neřekl, že při hraní nedomačkávám struny. (smích) Hlavsa mě bral jako parťáka, stejně jako Vráťa. Kdyby pracoval na naší poslední desce, byla by jiná, měla by sevřenější formu, ale mně se tam právě líbí ta rozmanitost. Jsou tam rockovější skladby od Joea a řekněme velvetovější ode mě a i pár vyložené psychedelických. Je to poprvé v dějinách Plastiků týmová práce. Ale koncepti vystupování měl Mejla promyšlenější - deska, turné, pauza. Ted' hrajeme v každé hospodě.

Nakonec to ale vypadá, že hlavním motorem kapely jste vlastně vy.

Každý má nějakou úlohu, Vráťa šoumen, Pepa kapelník, Kába držák, Joe skladatel.

Kolem komponování se chodilo po špičkách, nikdo nevěděl, co dál. Když jsem přinesla hotovou písničku, ostatní to chtěli rozepsat pro smyčce a dechy, i to Mejla dělal. Kanárek, Muchomůrky bílé - sice vykrádal svoje vzory, byl to ale rozhodně hudební génius.

Jaké to je hrát ve skupině, kde jsou spoluhráči starší o celou generaci?

Na začátku jsem tady byla za křehkou ženskou, jenomže po dvanácti letech je to jak na vojně. Stírá se rozdíl mezi pohlavími. Po 40 dnech na zájezdu v Americe každý z nás ví, co se druhému honí v hlavě. Je těžký říct, čím mě štve, protože bych musela mluvit o jejich vlastních osobních cestách. Musím si hájit svoje teritorium - smíte je pustit jen odsad' podsad'. A třeba že já jako ženská stěhuju těžký aparát? To mi řeknou, že jsou zase starý! Tak to děláme před výjezdem sami ve dvou v pět ráno. Někdy jsou k sežrání, často zase pěkně protivný. (smích)

Zmínila jste, jak se Vráťa pere s internetem. Jak se Plastici aklimatizovali do 21. století?

Můžu dát jeden příklad. Byli jsme součástí televizního pořadu „Image alternativních kapel“. Přítomni byli i Sunshine, kteří přinesli 4 giga vlastních nápadů. A my? Akorát dvě trička. (smích) Kluci pak vypadali, že ani nevědí, co je vlastně image, přitom na začátku vystupovali v tunikách, kapal na ně tuk z ryb... Plastici nemají v sobě žádné PR.

Vypadá to, že žádný progres Plasty už nečeká.

My jsme takoví statičtí, ale v tom je taky síla. Když se podívám na Vráťu a vidím jeho pohyby, je to jak ze zpomaleného filmu. Vytáhne si cigáro, zapálí ho, pak zjistí, že je v Národním, kde se nekouří, dá ho zase zpátky...

PPU jsou často spojováni s bojem proti establishmentu. Nyní mi přijde, že se ve svých textech strefujete do vkusu českého národa.

Češi mně přišli vždycky jako hluboký národ. Že se očekávání moc nenaplnila, to přičítám letargii a zbabělosti. My chceme změnu, ale zároveň by ji měl udělat za nás někdo jinej. Horáková, Havel - za tyhle všechny se Češi schovávají. A po jejich smrti je dnes jasné, že nás nikdo nespasí.

To nemluvíme ale o vkusu...

Zvítězí pohodlnost - na spousty míst se tlačí jako kdysi poplatní lidé a ti sem tahají stejnou kulturu. Jinak nedokážu pochopit, proč by lidé poslouchali Michala Davida? Nebo že by Helena Vondráčková byla podobná Britney Spears? Přece pětadvacetiletí lidé neposlouchají to samé, co jejich rodiče. Mě děsí absence originality, ta tu najednou chybí. Říct si, takový chceme život, pojďme se tak chovat.

Jaká je úloha současného undergroundu?

Magor říkal, že úloha undergroundu je dnes těžší. Buď jdeš s dobou, nebo proti ní, a to se dalo v minulosti líp rozeznat. Třeba ke kauze Pussy Riot bylo třeba se postavit, protože to byla svým způsobem analogická situace k tomu, co kluci prožívali v 70. letech. Vážím si jich, že nejsou ničím poplatní. Nezhostili se nikdy žádných postů, co jim nabízeli. Svým postojem jdou proti světu, který je vyloženě pragmatickej a vlastně přetvářka.

Svámi sloupky, které právě vydáváte jako knížku pod názvem Turnový háj s vlastními kresbami, přispíváte do časopisu Instinkt. Nevěděl jsem, že malujete.

Začala jsem teprve loni. Ve škole mně malování nikdy nešlo - střílející Aurora nebo jak přijely tanky do Prahy, dopadly děsně. Ale jak to máte v sobě nasbíraný, všechno vyplivnete, ať už máte techniku zvládnutou, nebo ne. Zkusila jsem jednou namalovat Vráťu a někdo na Facebooku se mě zeptal, co za to chci. Já myslela tak 200 korun za barvy, ale on: „5000 v pohodě?“ A já, no jasně! (smích) Od té doby jsem namalovala 30 obrazů a je v tom cítit zvláštní pokrok.

Eva Turnová (nar. 1966)

je textařka, překladatelka, ale hlavně baskytaristka legendární kapely The Plastic People Of The Universe, kam nastoupila po smrti Mejly Hlavsy, guru undergroundové scény. Působila i v kapelách Odvážná srdce a DG 307, má i vlastní hudební projekt Eternity. V současnosti jí vychází sbírka sloupků Turnový háj, kterou si můžete koupit přes její facebookový profil.

Text a foto: Martin Hořna